

Willibrord, Bonifatius en Liudger

LANG GELEDEN WERD ons land bewoond door de Friezen, de Franken en de Saksen. Soms leefden die volken samen in vrede, vaak ontstonden er ruzies en waren ze bang voor elkaar. Maar het allerbangst waren ze voor de geesten en de goden.

Geesten lagen altijd op de loer om ongeluk te brengen. De mensen deden er alles aan om de geesten weg te jagen. Ze stookten daarom grote vuren en maakten veel lawaai. Met goden moest vriendschap worden gesloten. Daarom kwamen de mensen vaak bij elkaar om offers te brengen. Ze stopten waardevolle spullen in de grond: een zwaard, een sieraad of een lekker stuk vlees.

Maar wat de mensen ook deden, ze bleven bang. Bang voor regen en storm, voor onweer en bliksem. En bang voor elkaar.

Op een dag kwam er een man uit Engeland. Zijn naam was Willibrord en hij was opgegroeid in een klooster. Tegen iedereen die het maar wilde horen, vertelde hij: 'Jullie hoeven niet bang te zijn. Er is maar één God. En die God houdt van jullie.' De mensen luisterden verbaasd. Wie was die God die van hen hield? Zij kenden alleen maar boze goden. Willibrord vertelde de mensen over zijn God, de

God van de liefde. 'Mijn God heeft ook een Zoon,' vertelde hij. 'Zijn naam is Jezus. Hij is gekomen om ons te redden. Doe goed je best en help elkaar, dan hoef je nooit meer bang te zijn.'

De mensen waren blij toen ze dat hoorden. Ze gaven Willibrord te eten en hielpen hem een kerkje te bouwen in Utrecht. Dat was de eerste kerk in ons land.

Maar af en toe knielden ze nog bij een heilige boom om te bidden en te offeren. Want je wist maar nooit. Misschien werden de goden wel boos nu ze een nieuwe god hadden gevonden. En stel je voor dat Willibrord had gejoekt? Nee, de mensen wisten het nog niet zo zeker met die God van de liefde.

Toen kwam er nog een prediker naar ons land, Bonifatius. 'Ik kom je helpen,' zei hij tegen Willibrord.

'Dat vind ik fijn,' zei Willibrord. 'Want het is moeilijk om de mensen te laten geloven dat er maar één God is. Ze geloven nog steeds in Wodan en Donar en ze bidden nog steeds bij hun heilige bomen.'

'Dan moeten we die bomen omhakken,' zei Bonifatius.

'Zou je dat wel doen?' riep Willibrord geschrokken uit.

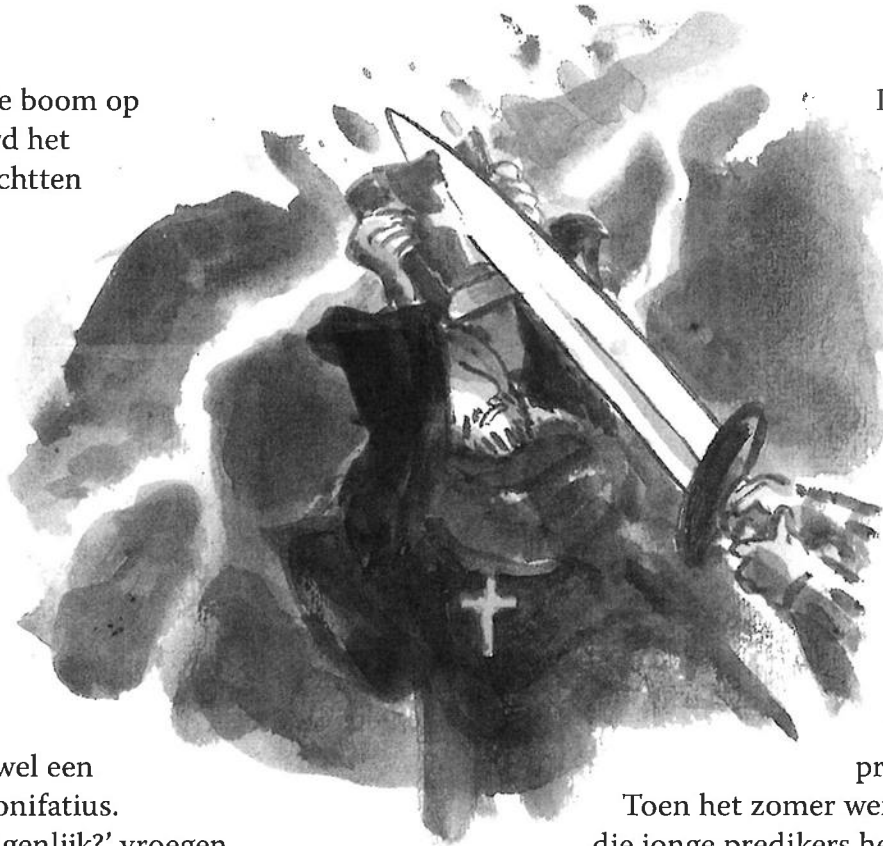
Net als Willibrord trok Bonifatius het land in. Toen hij bij een grote eikenboom mensen tegenkwam, vroeg hij: 'Wat doen jullie bij die boom?' 'We bidden en we offeren,' zeiden de mensen. 'Want deze boom is heilig.'

'Welnee,' zei Bonifatius. 'Wat een flauwekul. Bomen zijn helemaal niet heilig.' En hij begon met een bijl de boom om te hakken. De mensen sprongen gillend op. 'Nee, niet doen. Dat brengt ongeluk. De goden zullen ons straffen.'

Met een klap viel de boom op de grond. Toen werd het stil. De mensen wachtten angstig af. Maar er gebeurde niets. 'Zie je wel?' zei Bonifatius. 'Bomen zijn niet heilig. En er is maar één God. En voor die God hoef je niet bang te zijn.'

Vanaf die dag waren de mensen minder bang voor geesten en goden. Maar ze waren nu wel een beetje bang voor Bonifatius. 'Wat wil die man eigenlijk?' vroegen sommigen zich af. Er waren ook mensen die zeiden: 'Die Bonifatius probeert de baas te spelen in ons land. We moeten hem weggagen.'

Niet veel later kwam Bonifatius aan in het dorpje Dokkum, in Friesland. Hij wilde de mensen zijn verhaal vertellen. Maar er werd niet naar hem geluisterd. Het volk kwam in opstand. 'Ga weg,' zeiden ze. 'Je hebt hier niets te zoeken.' Er werd gevochten. Een Fries zwaaide wild met zijn zwaard. Bonifatius hield zijn bijbel boven zijn hoofd om de klap op te vangen. Maar het scherpe zwaard ging dwars door de bijbel heen en Bonifatius viel dood op de grond.

De monniken in het kerkje in Utrecht waren geschokt toen ze hoorden dat Bonifatius in Dokkum was vermoord. 'Gelukkig zijn we hier veilig,' zeiden ze. Liudger, een van de monniken, was het daar niet mee eens en zei: 'We moeten juist het land in trekken om de mensen over God te vertellen.' Hij begon een klein schooltje voor jonge mannen die prediker wilden worden.

Toen het zomer werd, trok Liudger met al die jonge predikers het land in.

Op een dag kwamen ze een blinde zanger tegen die Bernlef heette.

'Kun je me helpen?' vroeg Bernlef aan Liudger.

'Alleen God kan je helpen,' zei Liudger tegen de zanger. 'Laten we samen bidden.'

Toen gebeurde er een groot wonder. Plotseling kon Bernlef zien. 'Ik ben genezen!' juichte hij. 'God heeft mijn gebed verhoord.'

Vanaf dat moment geloofden de mensen liever in die ene God dan in al die andere boze goden. Want wonderen, daar hielden de mensen wel van.

En zo... is het echt gebeurd.